

Phần 8

Vừa về đến nhà, Thu Trang giật nảy người vì lúc đi cô đã khóa cửa đang hoàng, bây giờ cửa mở và trong phòng cô có tiếng động. Ăn trộm vào nhà, đang lục lọi đồ đạc của cô?

Vừa sợ, Thu Trang vừa nhìn quanh, cô chụp lấy cây lau nhà, đi rón rén vào. Đúng là trong phòng của cô, tên ăn trộm đang lục tung các ngăn tủ.

- Chết nè, ăn trộm hả! Bớ người ta!

Vừa quật mạnh cây lau nhà bỏ xuống đầu tên ăn trộm, Thu Trang vừa kêu to lên.

- Ăn trộm! Ăn trộm...

- Thu Trang! Anh đây mà. Em đánh anh đau quá.

Đau muốn nín thở, song Việt vẫn cố bật dậy chồm tới bịt miệng Thu Trang lại.

- Em đừng la! Anh đây mà.

Thu Trang sững người nhìn Việt, cô há tay anh ra:

- Anh về nhà này làm gì? Đã ký tên vào đơn thuận tình ly hôn, anh mang đi những gì của anh. Giữa tôi và anh còn gì nữa mà anh về nhà mở cửa, vào phòng của tôi lục lọi. Anh Việt! Anh muốn gì? Sắp làm đám cưới chưa?

Việt sầm mặt:

- Em mĩa mai anh phải không? Minh Thư bỏ anh đi về Mỹ rồi.

- Vậy còn đứa con trong bụng cô ta thì sao?

- Có đâu! Cô ta xí gạt anh vì hận Hoàng Bảo. Anh thật ngu nên bị cô ta lừa gạt.

Thu Trang cười lạt:

- Anh muốn gì mà về đây?

- Anh muốn xin lỗi em. Còn lục lọi đồ, anh muốn tìm lá đơn ly hôn bữa hôm xé bỏ đi. Chúng mình làm lại từ đầu. Tha thứ cho anh nghen em.

Thu Trang nhìn Việt. Sao cô thấy anh ta hèn hèn làm sao, một con người vô thủy vô chung và đầy thói hư tật xấu mà trước đây cô từng yêu mê. Tình yêu mù quáng ngày nào, đã bị anh tạt nước vào mặt cho tỉnh ngộ.

- Thu Trang!

Việt quỳ xuống chân Thu Trang:

- Hãy tha thứ cho lỗi lầm của anh. Thực sự, anh vẫn còn yêu em. Còn với Minh Thư là... trách nhiệm và sự đam mê trong nhất thời.

Việt càng nói, Thu Trang càng thấy ghê tởm. Cô lùi ra sau:

- Anh đừng có nói nữa! Anh nói ra toàn những lời giả dối mà anh không biết ngượng miệng hay sao? Khi muốn bỏ tôi, anh nói anh chưa bao giờ yêu tôi. Anh van xin, rồi làm dữ buộc tôi ký đơn ly hôn, sao bây giờ anh nói là còn yêu tôi. Thực sự anh yêu bản thân anh. Xin anh đừng cố làm cho tôi ghê tởm anh hơn nữa. Đi đi!

Thu Trang càng lùi, Việt càng lết tới bằng hai đầu gối, anh ta cố chụp lấy Thu Trang để ôm cô van xin năn nỉ như anh ta từng làm để cô phải mềm lòng. Không! Dù Thu Trang có tha thứ cho anh ta đi nữa, trái tim cô đã lạnh, không còn chút tình cảm nào dành cho người này. Cô chạy vụt ra cửa.

- Cô Thu Trang, chuyện gì vậy?

Đang đi vào tìm Thu Trang, tay ôm khệ nệ cái thùng, Thái vội bỏ cái thùng xuống lo lắng hỏi Thu Trang. Thấy Thái, Thu Trang mừng như gặp vị cứu tinh. Cô chỉ vào nhà:

- Cậu làm ơn mời người đó ra khỏi nhà giùm tôi.

Việt đứng lên, mặt anh đanh lại:

- Khỏi cần mời! Cậu kia. Đi ra ngoài ngay, đừng có xen vào chuyện của vợ chồng chúng tôi.

Câu nói của Việt làm Thái đứng lại.

Thu Trang hét lên:

- Tôi và anh đã ký tên vào đơn ly hôn, thì không còn là vợ chồng nữa. Anh làm ơn đi đi. Từ rày sắp lên tôi không muốn gặp anh nữa. Cậu Thái, mời anh đi giùm tôi!

Thái nhìn Việt rồi nhìn Thu Trang, anh không biết mình phải làm sao. Thu Trang tức mình giậm chân:

- Sao cậu không mời anh ta ra khỏi nhà giùm tôi? Anh muốn tôi tha thứ hả, đừng có hòng. Tôi đã tỉnh chứ không còn u mê để anh lừa dối nữa.

Như khơi nguồn xúc cảm, Thu Trang khóc òa lên, khóc tức tưởi. Ngày nào Việt rẻ rúng phụ bạc, bây giờ bị Minh Thư bỏ rơi, anh mới quay lại. Anh có nghĩ đến cảm nhận của cô, một sự tổn thương sâu sắc khiến cô tủi thân và khóc òa lên. Tiếng khóc của cô kỳ lạ lại đau lòng Thái. Anh đến trước mặt Việt, làm vẻ mặt nghiêm:

- Anh đi về đi. Khi nào tha thứ cho anh, cô Thu Trang sẽ đi tìm anh.

Việt cau có:

- Mà mày là cái thá gì mà bảo tao đi về, nhà này là của tao. Tao là chồng cô ấy.

- Anh và cô ấy đã ly hôn. Xin mời anh đi về.

- Tao không đi. Người phải đi là mày. Ê! - Việt nắm ngực áo Thái - Mày thích vợ của tao có đúng không? Mày thích Thu Trang hay thích tiền của cô ấy?

Một kiểu nói xác xược khó mà nghe lọt lỗ tai, Thái nổi giận, anh gạt tay Việt:

- Buông áo tôi ra! Tôi không ngờ anh có học mà lại ăn nói như phường thất học vô giáo dục.

- A, cái thằng này láo! Mày nói ai vô giáo dục, đừng có quên mày chỉ là thằng lái xe mướn.

- Tôi lái xe mướn nhưng chưa bao giờ ăn nói thất học như anh. Người như anh có lẽ cần cho một bài học.

Thái chộp tay Việt vặn mạnh lại, xong quay sang Thu Trang.

- Cô Trang! Tôi ném người này ra đường, cô có đau lòng không?

Việt hét to:

- Này, buông tao ra thằng lái xe hèn hạ!

- Hèn hạ này!

Không thấy Thu Trang trả lời câu hỏi của mình, Thái lôi tuột Việt ra cửa, ném mạnh ra đường và đóng cửa lại. Bị té ngã, đau đốn, Việt gào to lên:

- Thu Trang! Em để cho thằng lái xe hèn hạ xúc phạm anh như vậy đó hả?

Không có hồi đáp, cánh cửa vẫn đóng lại im im, Việt tức mình đập cửa ầm ầm. Thái mở cửa ra, suýt chút nữa cánh cửa đập vào mặt anh ta. Hoảng hồn, anh ta nhảy ra xa:

- Thằng khốn nạn! Mày đóng cửa ở trong nhà để ve vãn vợ tao hả?
- Anh còn nói năng xằng bậy nữa, tôi sẽ đập vỡ mặt anh ra đó.

Thái đưa nắm đấm lên, chiếc áo không cài hết nút lộ ra bộ ngực nở nang của con người quen lao động, một cách chắc khỏe. Việt hoảng sợ lùi lại.

- Được, hôm nay tao thua mày. Bữa khác tao quay về, mày biết tay tao.

Anh ta leo lên xe của mình, nổ máy chạy đi, Thái lắc đầu nhìn theo. Một người mất tư cách như thế, Thu Trang ly hôn là phải.

Thái quay vào nhà ân cần:

- Cô có bị anh ta đánh hay quậy quạng gì không?

Thu Trang lau nước mắt:

- Không có. Anh ta về nhà để tìm đơn ly hôn, tôi đã nộp cho tòa án rồi.
- Cô nộp rồi, nhưng nếu... tha thứ cho anh được, rút lại cũng đâu có sao.
- Không. Tôi không bao giờ tha thứ cho người này, rõ biết nhau như thế cũng quá đủ để tỉnh ngộ. Cảm ơn cậu ghen Thái.

Thái cười gượng:

- Có gì đâu, tôi mang đến món đồ cô dặn mua.
- Cảm ơn cậu ghen. Cậu mang vào để ở dưới chân cầu thang cho tôi.
- Vâng.

Mang thùng đồ để dưới gầm cầu thang xong, Thái xoa hai tay vào nhau:

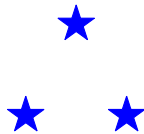
- Cô cần gì tôi làm giúp cô nữa không?
- Không. Cậu đi về đi.
- Cô nhớ đóng cửa cho chặt nhé.
- À, mà quên! Cậu tìm giùm tôi thợ thay ổ khóa, tôi không muốn người đó về vào nhà này nữa.

Thái gật đầu xăng xái:

- Vâng, tôi làm liền cho cô.

Bước ra ngoài, Thái còn quay đầu nhìn lại. Những giọt nước mắt của ai kia sao khiến trái tim anh xót xa lạ. Tại sao thế?

Dường như là tình yêu. Từ cảm thương sự bất hạnh của cô, anh lặng lẽ chăm sóc cô, và rồi dường như anh nhớ cô. Có một lần trong cơn mơ, anh thấy mình ôm cô, hôn cô. Tỉnh giấc ra, ngày hôm sau anh thấy gương mặt khi gặp cô. Sao mình lại mơ một giấc mơ “bậy bạ” như thế?

- **M**ẹ trên cao, xin mẹ hãy cho con lòng dũng cảm hơn nữa.

Quý trên hàng ghế đầu, mắt Tuyết Anh thành kính hướng về Chúa. Cô không sợ chết, nhưng nếu như cô mất, Hoàng Bảo sống như thế nào đây? Chắc chắn anh chịu không nổi. Em thương anh quá, Bảo ơi. Do đó em tự nhủ mình, em cần phải sống.

Con đau âm ỉ lại đến, đau từ trong xương. Con đau dai dẳng hành hạ Tuyết Anh, cô cố cắn răng lại cho đừng bật ra tiếng rên. Có tiếng nói ấm và hiền từ từ phía sau:

- Soeur biết ngay là con ở đây.

Tuyết Anh quay lại, cô xúc động khi nhìn thấy Soeur Tâm.

- Soeur! Soeur tìm con?

- Phải. Tuyết Anh, ra ngoài đi dạo với Soeur một lát nhé.

- Dạ.

Tuyết Anh đứng lên bước theo Soeur, cô trấn an Soeur:

- Con không đau nhiều đâu Soeur. Con chỉ lo nếu như con ra đi trong ca phẫu thuật, anh Bảo chắc chắn chịu không nổi.

- Soeur hiểu.

Vòng tay Soeur Tâm ôm qua vai Tuyết Anh, vỗ về yêu thương như tấm lòng người mẹ dành cho con.

- Do đó, con cần can đảm nhiều hơn nữa, con hiểu không?

- Con sẽ can đảm hơn nữa. Soeur! Soeur có thể nói cho con biết, mẹ con bây giờ đang ở đâu không? Tại sao bỏ con? Con nhớ mẹ lắm, lúc này đây con còn muốn gặp mẹ hơn bao giờ hết.

Cổ Soeur nghẹn đắng, Soeur cố không để nước mắt mình trào ra:

- Nếu con biết, con sẽ rất đau lòng.

Con chịu được, mẹ con là ai và ở đâu hả Soeur?

- Mẹ của con lấy chồng khác và sau đó theo chồng qua Mỹ định cư.

- Qua Mỹ định cư... vậy là con có muốn gặp mẹ cũng không được. Soeur ơi! Con sợ con ra đi mà không bao giờ nhìn thấy mẹ mình.

- Con vừa hứa với Soeur là con sẽ can đảm kia mà.

Tuyết Anh nhủi đầu vào ngực Soeur Tâm trong nỗi đau căm lạng. Hẳn mẹ của cô quên mất đứa con tội nghiệp của bà, nên bỏ cô vào cô nhi viện là đi biên biệt. Mẹ có biết, những lần trong hiệu sách, những đứa trẻ đi theo mẹ, vùi vãnh mẹ mua quà, cô thèm thuồng biết bao nhiêu. Ai cũng có mẹ để yêu thương. Còn cô, sao mẹ nỡ bỏ cô?

- Soeur nghe có tiếng xe bên viện, chắc là Hoàng Bảo đến tìm con. Chúng ta đi về bên ấy. Nhưng có một điều Soeur muốn con hứa, dù hoàn cảnh nào cũng sống lạc quan ghen con.

- Con xin nghe lời soeur.

Hai người vừa đi sang lối rẽ về viện.

Hoàng Bảo cũng vừa đi đến. Anh cảm động khi thấy Tuyết Anh đi trong vòng Soeur:

- Em lại đau nữa à?

- Đâu có! Anh biết em gặp Soeur là lúc nào em cũng được Soeur ôm em.

Soeur Tâm cười hiền từ:

- Bây giờ Soeur trả Tuyết Anh lại cho con đó, chăm sóc cho Tuyết Anh nhé.

- Cám ơn Soeur. Về khoản chăm sóc Tuyết Anh... - Hoàng Bảo đùa - Soeur yên tâm đi, con số một đó.

- Ủ, cả hai về đi.

Soeur Tâm buông Tuyết Anh ra, đi về hướng viện. Còn lại hai người, Hoàng Bảo âu yếm:

- Anh mong nụ cười luôn trên môi em.

- Anh biết lúc này Soeur Tâm nói với em không? Soeur nói mẹ em đã đi định cư bên Mỹ từ rất lâu. Như vậy có nghĩa hy vọng gặp mẹ của em mong manh. Không hiểu Sao lúc này đêm nào em cũng nằm mơ thấy mẹ, gương mặt mẹ không rõ nét, nhưng trong ký ức của em, mẹ rất đẹp.

Hoàng Bảo thương Tuyết Anh đến muốn khóc. Trái tim của cô vẫn dành cho mẹ một tình yêu tha thiết, dù bà đã bỏ rơi cô.

Anh ôm cô vào lòng:

- Anh có lòng tin một ngày nào đó, em sẽ gặp mẹ.

Tuyết Anh cười nhẹ, cô hiểu đó chỉ là một lời an ủi.

- Tuyết Anh! Anh nghe con cự mình trong bụng em.

Hoàng Bảo lảng ra, anh đưa tay lên xoa bụng Tuyết Anh.

- Con trai của ba ơi! Con đừng làm mẹ đau nhé, ba sẽ đánh đòn con đó.

Hạnh phúc quá đây, nên Tuyết Anh cứ sợ hạnh phúc như bọt xà phòng, sẽ tan đi. Lạy Chúa, xin hãy thương chúng con.

Một chiếc vòng tay bằng mù u nhỏ xíu, Tuyết Anh cầm lên, đó là chiếc vòng duy nhất, cô có được của mẹ mình, bà đã đeo cho cô khi cô còn nhỏ. Mới đó mà đã hai mươi lăm năm, bây giờ hẳn mẹ đang sống hạnh phúc với những đứa con của mình.

Mẹ ơi! Con nhớ mẹ. Tuyết Anh kêu lên, những lời ấy cô hay nói trong giấc mơ, mơ mẹ về tìm cô. Nhưng đã hai mươi lăm năm...

Con đau lại về, cái đau như muốn xé thân thể Tuyết Anh. Cô run rẩy đứng lên đi lại bàn lấy lọ thuốc, run rẩy mở nắp lấy viên thuốc bỏ vào miệng, chờ cho tan đi mới uống nước.

Chất thuốc nhân nhân và đắng tan đi, Tuyết Anh từ từ ngồi xuống ghế, bàn tay vẫn giữ chiếc vòng mù u, cô ngả người ra sau, mắt nhắm lại, nghĩ về mẹ để trấn an cơn đau đang giày vò hành hạ mình. Cố lên. Tuyết Anh cố chịu đựng cho cơn đau đi qua, trong bụng cô, bào thai vẫn máy mạnh, đã bước sang tháng thứ bảy, không bao lâu nữa cô sẽ sinh một đứa con trai cho Hoàng Bảo, nhưng còn...

Bác sĩ Thanh cho cô biết, hy vọng sống của cô rất mong manh, sau khi sinh đứa bé, các bác sĩ mới hội chẩn xem có quá trễ không. Có nghĩa... Tuyết Anh rùng mình không dám nghĩ tiếp, cô đang ở giữa ranh giới của sự sống và cái chết, nhưng dù sao cô vẫn vui vì sẽ sinh cho Hoàng Bảo một đứa con...

- Tuyết Anh!

Hoàng Bảo đẩy cánh cửa bước vào nhà, anh lo lắng đến bên cô.

- Em lại đau nữa à?

Tuyết Anh cố nở nụ cười:

- Đâu có? Con cựa mạnh người làm cho em đau.

- Em đừng có giấu anh. Anh vừa ở bệnh viện tham gia vào cuộc họp của các bác sĩ.

Hoàng Bảo lấy khăn chấm mồ hôi trên trán của Tuyết Anh:

- Các bác sĩ họp nói sẵn sàng phẫu thuật cho em, mang đứa nhỏ ra và... bắt đầu xạ trị cho em. Đốt khối u bằng tia phóng xạ là bước đầu tiên, nhưng anh lại sợ em không đủ sức khỏe để chịu đựng.

Hoàng Bảo nói bằng giọng ăn năn:

- Lẽ ra anh phải buộc em phẫu thuật từ lúc biết em có khối u trong người.

Tuyết Anh cười nắm bàn tay Bảo đặt lên bụng mình.

- Con mình đã bảy tháng hai ngày, anh còn nói chuyện này làm gì. Anh đâu có thuyết phục được em. Anh chẳng thường mắng em nào là gấu, nào hung dữ và cứng đầu hay sao? Anh nghe con cử động trong bụng em chưa?

Hoàng Bảo ứa nước mắt:

- Anh đau theo cái đau của em. Ngày anh còn nhỏ, anh từng chứng kiến mẹ đau oằn oại. Còn em, tuy em cố giấu anh, nhưng mà anh vẫn biết em rất đau. Anh yêu con nhưng anh yêu em cao hơn hết.

- Đừng nói nữa, anh yêu. Các bác sĩ nói khi nào phẫu thuật cho em?

- Ngày mai. Chiều nay anh đưa em đến bệnh viện nằm phòng chăm sóc đặc biệt để chuẩn bị cho ca phẫu thuật. Em cũng đừng căng thẳng hay hỏi hột nghen em, hãy để điều đó cho anh.

Tuyết Anh muốn khóc to lên vì án tình của Hoàng Bảo dành cho cô. Ngày mai cô sẽ như thế nào đây, có mẹ tròn con vuông? Lạy trời, nếu có bất hạnh và đau khổ nào, xin ông hãy cho một mình con nhận lãnh, đừng bắt Hoàng Bảo phải đau khổ hơn nữa.

Hoàng Bảo nhìn xuống bàn, lọ thuốc chưa kịp đóng nắp và ly nước vơi đi phân nửa, anh đóng nắp lọ thuốc và ném nó qua cửa sổ.

- Anh ghét nó.

- Lọ thuốc đó giúp em vượt qua cái đau mà, sao anh ném đi thế?

Hỏi là hỏi chứ Tuyết Anh hiểu sự giận dữ của anh, anh giận vì mình bất lực. Là một bác sĩ ung thư, anh lại bó tay trước căn bệnh của vợ mình. Cô nắm lấy cánh tay anh choàng qua vai mình.

- Em mệt quá muốn ngủ, anh ôm em nhé.

Hoàng Bảo rơi nước mắt:

- Em ngủ đi, anh nằm gối vai cho em ngủ.

Tuyết Anh mỉm cười gối đầu vào vai Bảo, mắt Cô nhắm lại, cô hát khe khẽ.

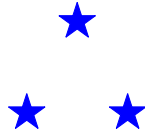
Nguyện anh nơi cửa trời xanh

Nguyện ru em mây lành vạn đóa

Nguyện em như đèn soi tỏ dạ

Nguyện anh là tất cả năm canh...

Tiếng hát của Tuyết Anh nhỏ dần và mất hẳn, cô rơi vào giấc ngủ để quên cơn đau đang hành hạ giày vò cô. Hoàng Bảo vỗ nhẹ lên lưng Tuyết Anh, như ru cô ngủ. Ngủ đi em, tạm quên đau đớn nhọc nhằn. Anh biết mình được yêu bằng một tình yêu sâu sắc. Có yêu anh, em mới hy sinh cho anh. Chúa ơi! Con tin có Chúa trên cao, xin Chúa hãy ban phước lành, cho Tuyết Anh vượt qua cơn đau bệnh tật. Cô ấy cần được sống, cuộc đời cô đã khổ quá nhiều rồi. Cô ấy đang có một mái ấm, một tình yêu, xin đừng mang cô ấy đi. Lạy chúa lòng lành.

- **R**áng uống một chút sữa đi em.

Hôm nay không mè nheo hay nhăn nhó là ngán sữa nữa, Tuyết Anh ngoan ngoan bung ly sữa lên uống cạn. Sắc mặt cô bình thản và thậm chí còn tươi nữa, cô trả lại cái ly không cho Hoàng Bảo, đùa:

- Anh thấy em giỏi không? Uống một lèo là cạn ly sữa.
- Anh biết em ngoan và giỏi. Hồi sáng này, ba có gọi điện thoại đến hỏi thăm em, má lớn nữa.
- Sao anh không đưa điện thoại em nói chuyện với ba?
- Lúc đó em còn ngủ. Hay bây giờ anh gọi điện cho ba, xong em nói chuyện với ba nhen?
- Dạ.

Hoàng Bảo bấm điện thoại xong đưa cho Tuyết Anh:

- Ba đang ở đâu dây đó! Em alô đi.
- Tuyết Anh cầm điện thoại, cô bấm loa bên ngoài:
- Ba! Con là Tuyết Anh đây. Cảm ơn ba đã gọi điện thoại cho con.
 - Con nghe trong người như thế nào rồi, Tuyết Anh?
 - Dạ, khỏe ba ạ. Con chuẩn bị vào phòng mổ rồi.
 - Ba nghĩ là con rất can đảm và mạnh mẽ. Con sẽ trở ra an lành, đúng không con?

Tuyết Anh mỉm cười:

- Con cũng hy vọng như thế, thưa ba.
- Con nói chuyện với má lớn nhé.

Giọng bà Thu vang lên trong điện thoại:

- Má lớn và Thu Trang đang chuẩn bị đến bệnh viện thăm con.

- Cám ơn má và chị Ba. Con không sao đâu, má và chị Ba an tâm đi.

- Thôi, con nghỉ đi, má sẽ đến liền bây giờ.

Tuyết Anh tắt điện thoại, và nhìn Hoàng Bảo:

- Anh biết không, em đang rất vui, em đã có một gia đình, ba má và các chị.

- Như vậy em càng phải can đảm vượt lên bệnh tật và khỏe mạnh, trở về nhà ghen em.

- Vâng.

Bàn tay Tuyết Anh tìm bàn tay Bảo, cô đưa bàn tay anh lên má mình.

- Em có lòng tin em sẽ vượt qua được tất cả, con chúng mình khỏe mạnh. Em còn một tâm ý chưa thực hiện mà, đó là tìm mẹ và ba em. Họ sinh ra em, sao lại bỏ em?

- Đừng em!

Hoàng Bảo ngăn không cho Tuyết Anh nói ra điều đau lòng. Lúc này anh muốn tâm tư cô nhẹ nhàng hưởng hạnh phúc đôi lứa, dù đang rất mong manh và ngăn ngại. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi nhợt nhạt của cô.

- Anh yêu em.

Sóng mắt Tuyết Anh long lanh, cô cố ngăn giọt nước mắt trào ra:

- Anh này! Con chúng mình sẽ tên Hoàng Mạnh hay Chiến Thắng?

- Chiến Thắng.

Tuyết Anh cười, cô âu yếm lặp lại tên con.

Con giống em, con cũng giống cha

Giống cái mũi thật thà thẳng sóng

Giống đôi mắt, giống hình gương trán

Con mang tình xán lạn đôi ta...

Cánh cửa xích mở, cô y tá đẩy chiếc xe lăn vào:

- Tuyết Anh, đến giờ rồi.

Hoàng Bảo thảng thốt, một cảm giác lạnh toát ở sống lưng, anh vội ôm lấy Tuyết Anh. Tuyết Anh ngập ngừng rồi ôm lại anh:

- Đến giờ rồi anh ạ. Em hứa... em trở ra mà.

Tuyết Anh được đưa qua xe lăn leo lên bàn cáng thương đi vào phòng phẫu thuật, Hoàng Bảo lao theo:

- Tuyết Anh?

Bác sĩ Thanh giữ anh lại:

- Tuy anh là bác sĩ, nhưng lúc này sự có mặt của anh không có kết quả tốt, anh nên ở bên ngoài chờ tin tốt lành.

Bác sĩ Thanh bóp nhẹ vai Bảo và buông ra, quay người đi vào phòng mổ. Chiếc xe lăn cũng khuất, cánh cửa phòng đóng lại. Hoàng Bảo đứng lại, không ngăn được đau lòng, anh bật khóc.

Thu Trang đến, cô hiểu Tuyết Anh đã vào phòng mổ, cô chỉ còn biết ôm vai Bảo, chia sẻ nỗi đau:

- Chị có lòng tin, Tuyết Anh sẽ an lành trở ra.

Không ai có thể nói trước điều gì, ngoại trừ lòng tin: mọi khó khăn rồi sẽ vượt qua...

Cánh cửa đóng lại. Tuyết Anh nhìn lại tìm Hoàng Bảo, cô muốn nói với anh lần nữa: đừng cảm lên.

Mũi thuốc tiêm vào tay Tuyết Anh, cô giấu vẻ căng thẳng của mình để nghĩ đến Gai Nhọn.

Gai Nhọn ạ, trang web của anh sáng đèn chưa? Gai Nhọn là Hoàng Bảo, Hoàng Bảo là Gai Nhọn. Anh đáng ghét thật, định quay lưng hả?

Đâu Có, biết em là cô gái trực tính sống vì người khác hơn vì mình, anh quay lưng để lấy thể quay trở lại ôm em thật chặt. Hoa Hồng ạ, em là tượng trưng cho tình yêu, tình yêu luôn đẹp như Hoa Hồng. Chúng mình không đi hưởng tuần trăng mật ở Đà Lạt, cần gì điều đó, trong căn nhà nhỏ, có anh có em, tình yêu đôi ta cũng làm nên điều kỳ diệu, một tình yêu tuyệt vời.

Em đặt tay lên bàn phím và gõ chữ Gai Nhọn...

Chất thuốc mê đi vào cơ thể Tuyết Anh, cô nghe choáng váng, đầu hoa hoa lên và rơi vào giấc ngủ, có giấc mơ: chat với Hoa Hồng.

Tiếng trẻ sơ sinh khóc...